Р Е Ш Е Н И Е
№ 43948

гр. София, 09.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 7 състав,** в публично заседание на 26.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **9127** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Х. П. П., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес и адрес за кореспонденция: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221025003364-091-001 от 25.03.2026 г., издаден от Д. И. В. – началник на сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“, дирекция „Контрол“ при Териториална дирекция на Националната агенция за приходите (ТД на НАП) Б. (органа, възложил ревизията) и К. Г. А. – главен инспектор по приходите в същата дирекция (ръководител на ревизията), потвърден изцяло с Решение № 897 от 01.07.2026 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) С. при Централно управление на НАП.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност, необоснованост и нищожност на оспорения ревизионен акт, както и за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и материалния закон при издаването му. Като основен аргумент в жалбата се сочат изводите по постановеното между същите страни Решение № 98 от 05.01.2026 г. по адм. дело № 8998/2025 г. по описа на Административен съд София-град, с което е бил отменен предходен ревизионен акт по аналогичен казус, но за друг период. Претендира се пълна отмяна на оспорения ревизионен акт.

В с.з., жалбоподателят, редовно призован се явява лично и поддържа жалбата си.

Ответникът – Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна и недоказана.

Претендира юрисконсултско възнаграждение.
Административен съд София-град, Трето отделение, 7 състав, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:
Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221025003364-020-001 от 09.07.2025 г., връчена по електронен път на 09.09.2025 г., изменена със ЗИЗВР № Р-22221025003364-020-002 от 08.12.2025 г. и ЗИЗВР № Р-22221025003364-020-003 от 08.01.2026 г., издадени от Д. И. В. – началник на сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП Б.. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад № Р-22221025003364-092-001 от 10.03.2026 г., връчен на ревизираното лице на 16.03.2026 г. Производството е приключило с издаването на оспорения Ревизионен акт № Р-22221025003364-091-001 от 25.03.2026 г., подписан съвместно от органа, възложил ревизията – Д. И. В., и определения със ЗВР ръководител на ревизията – К. Г. А. (главен инспектор по приходите при ТД на НАП Б.), в съответствие с чл. 119, ал. 2 от ДОПК.
С оспорения ревизионен акт на жалбоподателя са определени задължения за данъчните периоди 2023 г. и 2024 г. в общ размер на 10 712,01 EUR (равностойни на 20 950,87 лв.), от които главница в размер на 9 101,68 EUR (равностойни на 17 801,34 лв.) и прилежащи лихви за забава към 25.03.2026 г. в размер на 1 610,33 EUR (равностойни на 3 149,53 лв.), разпределени по видове задължения и периоди, както следва:
1/ Годишен и авансов данък по Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ) за доходи от стопанска дейност като едноличен търговец (чл. 48, ал. 2 вр. чл. 26, ал. 7 ЗДДФЛ): - за 2023 г. – главница 1 145,29 EUR (2 240,00 лв.) и лихва 250,75 EUR (490,42 лв.); -за 2024 г. – главница 1 496,55 EUR (2 927,00 лв.) и лихва 126,53 EUR (247,47 лв.) или общо данък по ЗДДФЛ – главница 2 641,84 EUR (5 167,00 лв.) и лихва 377,28 EUR (737,89 лв.).
2/Осигурителни вноски за Държавно обществено осигуряване (ДОО) за самоосигуряващо се лице (фонд „Пенсии“): - за 2023 г. – главница 1 565,75 EUR (3 062,34 лв.) и лихва 422,77 EUR (826,86 лв.); -за 2024 г. – главница 2 045,38 EUR (4 000,41 лв.) и лихва 273,93 EUR (535,76 лв.) или общо ДОО – главница 3 611,13 EUR (7 062,75 лв.) и лихва 696,70 EUR (1 362,62 лв.).
3/ Вноски за допълнително задължително пенсионно осигуряване в Универсален пенсионен фонд (ДЗПО в УПФ) за самоосигуряващо се лице: - за 2023 г. – главница 528,97 EUR (1 034,57 лв.) и лихва 142,84 EUR (279,37 лв.); - за 2024 г. – главница 691,02 EUR (1 351,52 лв.) и лихва 92,53 EUR (180,98 лв.) или общо УПФ – главница 1 219,99 EUR (2 386,09 лв.) и лихва 235,37 EUR (460,35 лв.)
4/ Вноски за задължително Здравно осигуряване (ЗО) за самоосигуряващо се лице по Закона за здравното осигуряване (ЗЗО): - за 2023 г. – главница за довнасяне 752,07 EUR (1 470,92 лв.) след приспадане на внесени суми по декларация образец 7 в размер на 94,28 EUR (184,40 лв.) и лихва 199,57 EUR (390,32 лв.); - за 2024 г. – главница за довнасяне 876,65 EUR (1 714,58 лв.) след приспадане на внесени суми по декларация образец 7 в размер на 228,98 EUR (447,84 лв.) и лихва 101,41 EUR (198,35 лв.) или общо – главница за довнасяне 1 628,72 EUR (3 185,50 лв.) и лихва 300,98 EUR (588,67 лв.).
Оспореният Ревизионен акт № Р-22221025003364-091-001 от 25.03.2026 г. е обжалван по административен ред пред директора на дирекция ОДОП С. в срока по чл. 152, ал. 1 ДОПК с жалба с вх. № Ж-22-656 от 04.05.2026 г. С Решение № 897 от 01.07.2026 г. на директора на дирекция ОДОП С. (постановено от заместник-директора Д. К. при надлежно заместване) ревизионният акт е потвърден изцяло. Решението е връчено по електронен път на жалбоподателя на 02.07.2026 г., видно от приложеното удостоверение за електронно връчване.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от надлежна страна, в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, след изчерпване на задължителното административно обжалване и срещу ревизионен акт в част, подлежаща на съдебен контрол.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като проверява издаден ли е той от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.
Настоящият съдебен състав приема, че РА е издаден от компетентни органи по приходите, в кръга на предоставените им правомощия и в предвидената от закона форма. Ревизионният доклад съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК представлява неразделна част от РА и изложените в него фактически констатации и правни съображения съставляват мотиви и на ревизионния акт. При извършената служебна проверка съдът не установява порок, свързан с компетентността на органите по приходите. Органът, възложил ревизията, е бил надлежно оправомощен с посочените в административната преписка заповеди, а именно: Заповед № З-ЦУ-30-673 от 16.05.2025 г. на заместник изпълнителния директор на НАП, издадена на основание чл. 12, ал. 6 от ДОПК и заповед за оправомощаване № ЗЦУ-ОПР-14 от 16.04.2024 г., с която поименно са определени органи по приходите от ТД на НАП Б., включително Д. И. В. и К. Г. А., за които не се прилагат правилата за териториална компетентност по чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК; Заповед № З-ЦУ-30-994 от 08.07.2025 г. на заместник изпълнителния директор на НАП, издадена на основание чл. 10, ал. 9 от ЗНАП, и заповед за оправомощаване № ЗЦУ-ОПР-14 от 16.04.2024 г., с която е наредено служителите по Заповед № З-ЦУ-30-673/16.05.2025 г. да осъществяват производства по данъчно-осигурителен контрол спрямо лицата от списъка по Приложението (където под № 42 е включен Х. П. П., ЕГН [ЕГН]) и Заповед № З-ТД-22-212 от 19.05.2025 г. на директора на ТД на НАП С., издадена на основание чл. 11, ал. 3 ЗНАП вр. чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК, с която функциите на орган по възлагане на ревизии по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК спрямо лица с компетентна ТД С. са възложени на посочените служители от други териториални дирекции, включително на Д. И. В.. Обстоятелството, че ревизията е възложена от орган по приходите - служител на друга териториална дирекция на НАП, не обуславя нищожност на издадения ревизионен акт.
В съответствие със задължителните указания, дадени в Тълкувателно решение № 3 от 26.06.2025 г. по тълк. дело № 2/2024 г. на Общото събрание на съдиите от I и II колегия на ВАС, както и практиката на Върховния административен съд (Решение № 10440 от 28.10.2025 г. по адм.д. № 6811/2024 г., Решение № 5220 от 20.05.2025 г. по адм.д. № 3769/2025 г.), ревизионен акт, издаден в резултат на ревизия, възложена от орган по приходите – служител на една териториална дирекция, определен със заповед по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК на директора на друга териториална дирекция въз основа на заповеди по чл. 12, ал. 6 ДОПК и чл. 10, ал. 9 ЗНАП, е напълно валиден. Преценката за служебна необходимост по чл. 10, ал. 9 ЗНАП представлява оперативна самостоятелност на органа на управление на НАП и не подлежи на съдебен контрол. Всички процесуални актове в производството са издадени в предвидената от закона форма като електронни документи, подписани с валидни квалифицирани електронни подписи (КЕП), в съответствие със Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги (ЗЕДЕУУ) и Регламент (ЕС) № 910/2014.
Потвърдителното Решение № 897 от 01.07.2026 г. също е издадено от компетентен орган – Д. К., заместник-директор на дирекция ОДОП С., надлежно оправомощен за периода от 29.06.2026 г. до 01.07.2026 г. включително със Заповед № З-ЦУ-30-951 от 03.06.2026 г. на изпълнителния директор на НАП при условията на заместване на титуляря Е. П., поради което

административното решение е изцяло валидно.
Ревизията е проведена по особения ред за определяне на данъчната основа и задължителните осигурителни вноски по чл. 122 – 124а от ДОПК и основанията за това, че са налице обстоятелства, визирани в ал. 1 от нормата, като същите не се намират в отношение на кумулативност, а на алтернативност, което означава, че наличието само на едно от тях е достатъчно основание за прилагането им. Задължението да установи по безспорен начин наличието на специалното обстоятелство по чл. 122, ал. 1 от ДОПК, обосноваващо провеждането на ревизията по особения ред, е в тежест на ревизиращите органи. След като в хода на ревизията бъдат събрани достатъчно доказателства, чиято съпоставка и анализ да доказват наличието на някое/някои от основанията по чл. 122, ал. 1 от кодекса, ревизиращите органи, в условията на оперативна самостоятелност, следва да вземат решение - дали данъчните задължения на ревизираното лице ще бъдат определени по общия или по специалния ред и въз основа на кои изброени в чл. 122, ал. 2 от ДОПК критерии.
Органите по приходите са констатирали наличието на обстоятелствата по чл. 122, ал. 1, т. 1 от ДОПК (до започване на ревизията не е подадена годишна данъчна декларация по чл. 50 ЗДДФЛ за облагане на доходите от стопанска дейност) и чл. 122, ал. 1, т. 2 от ДОПК (наличие на данни за укрити приходи или доходи от продажби на движими вещи в интернет). Спазена е стриктно предвидената в чл. 124, ал. 1 от ДОПК процедура – на ревизираното лице е връчено Уведомление № Р-22221025003364-113-001 от 14.01.2026 г., с което е уведомено за преминаването към ревизия по особения ред и му е предоставен 14-дневен срок за представяне на доказателства и декларация по чл. 124, ал. 3 ДОПК, каквито не са депозирани.
Съгласно чл. 124, ал. 2 от ДОПК, при ревизия по реда на чл. 122 фактическите констатации в ревизионния акт се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 е подкрепено със събраните доказателства. В съответствие с константната практика на ВАС (Решение № 2679 от 11.03.2026 г. по адм.д. № 7/2026 г., Решение № 5319 от 18.05.2026 г. по адм.д. № 3857/2026 г., Решение № 12231 от 01.12.2025 г. по адм.д. № 9841/2025 г., Решение № 9656 от 06.10.2026 г. по адм.д. № 5822/2026 г., Решение № 2486 от 09.03.2026 г. по адм.д. № 1508/2026 г.), задействането на законовата презумпция по чл. 124, ал. 2 ДОПК прехвърля доказателствената тежест върху ревизираното лице, което следва при условията на пълно и главно доказване да опровергае констатациите в акта. В настоящото производство жалбоподателят не е ангажирал доказателства, оборващи презумпцията за достоверност.
По отношение на определените задължения по ЗДДФЛ:
Ревизиращите органи са извършили анализ на обстоятелствата по ал. 2, които са приели за относими към данъчната основа и които биха допринесли за определянето й по възможно най-достоверния и обективен начин по отношение на ревизирания субект, като в резултат на извършени служебни проверки е установено, че задълженото лице не е подавало за ревизираните години ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ. Изводът за недекларирани продажби и укрити приходи е обоснован с това, че лицето е извършвал електронна търговия със стоки, получавал е суми по наложени платежи и пощенски парични преводи от „ЕКОНТ ЕКСПРЕС“ ООД и „СПИДИ“ АД, както и преводи по банков път, които не е декларирал и същите представляват приходи от регулярно извършвана търговска дейност. От събраните по преписката доказателства – справки и електронни извлечения от лицензираните пощенски оператори „Еконт Експрес“ АД и „Спиди“ АД, насрещни проверки на купувачи, банкови извлечения и писмените обяснения на трети лица (включително купувача А. Г.) – безспорно се установява, че през 2023 г. и 2024 г. Х. П. П. е осъществил многобройни продажби на движими вещи (часовници, часови механизми, корпуси, циферблати, стрелки, верижки, каишки, патенти, сувенири, значки, плакети и антикварни

предмети) чрез потребителски профил HPP77 в платформата balkanauction.com, изпращани с куриер срещу наложен платеж. За ревизираните периоди лицето е реализирало брутни приходи от наложени платежи в размер на 12 166,01 EUR (23 794,64 лв.) за 2023 г. и 15 360,73 EUR (30 042,98 лв.) за 2024 г.

Сделките се отличават с изключителна повторяемост, интензитет и масовост (десетки пратки месечно през две последователни години), което разкрива белезите на системност и осъществяване на дейност по занятие с цел извличане на постоянен доход по смисъла на чл. 1, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от ТЗ. Съгласно установената съдебна практика на ВАС, когато физическо лице извършва системни и регулярни търговски сделки по интернет с движими вещи, дейността му представлява търговска дейност, независимо от липсата на формална регистрация като едноличен търговец в Търговския регистър. Доходите от такава дейност подлежат на облагане по реда на чл. 26, ал. 7 във връзка с ал. 1–6 от ЗДДФЛ с данъчната ставка от 15 на сто по чл. 48, ал. 2 от ЗДДФЛ.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че реализираните доходи са необлагаеми по силата на чл. 13, ал. 1, т. 2 или т. 26 от ЗДДФЛ като продажба на лични или наследствени вещи. По делото не са представени никакви преки доказателства за наследствения произход на хилядите продадени артикули (опис на наследство, делбен протокол, данъчна декларация по чл. 32 ЗМДТ или декларация по чл. 50а ЗДДФЛ). Писмените обяснения на неговата майка и сестра съдържат единствено общи твърдения за съгласие да се разпродават вещи, без да индивидуализират конкретните предмети. Напротив, от доказателствата по преписката (включително обясненията и подробния опис на свидетеля А. Г.) е видно, че жалбоподателят е предлагал огромни количества повредени и неработещи механизми, консумативи, каишки и части за часовници с начални аукционни цени от 0,01 лв., като успоредно с това сам е закупувал пратки чрез куриери за попълване на наличностите. Органите по приходите законосъобразно са признали направените документално установими разходи за закупуване на стоки в размер на 1 586,62 EUR (3 103,16 лв.) за 2023 г. и 1 540,32 EUR (3 012,61 лв.) за 2024 г., определяйки облагаемия доход по реда на чл. 122, ал. 2 ДОПК вр. чл. 26, ал. 1 ЗДДФЛ. Освен това, по силата на изричната разпоредба на чл. 13, ал. 5 от ЗДДФЛ, разпоредбите на ал. 1 (включително т. 2 и т. 26) не се прилагат за доходи от стопанска дейност на физическо лице, което е търговец по смисъла на ТЗ, независимо дали е регистрирано като такъв (Решение № 5319 от 18.05.2026 г. по адм.д. № 3857/2026 г. на ВАС).

Решаващият състав намира за изцяло неоснователен акцентирания в жалбата довод за наличие на влязло в сила Решение № 98 от 05.01.2026 г. по адм. дело № 8998/2025 г. на АССГ. Видно от служебно известните факти и представените по преписката данни, посоченото първоинстанционно решение е било обжалвано от директора на дирекция ОДОП С. и с влязло в сила Решение № 2486 от 09.03.2026 г. по адм.д. № 1508/2026 г. на Върховния административен съд (Осмо отделение) е отменено изцяло, като вместо него ВАС е отхвърлил жалбата на Х. П. П. срещу предходния ревизионен акт. В мотивите на Решение № 2486/09.03.2026 г. касационната инстанция категорично е приела, че електронната търговия с часовници и сувенири чрез платформи и куриери съставлява независима икономическа дейност на търговец по занятие, подлежаща на облагане по чл. 26, ал. 7 ЗДДФЛ, и че презумпцията по чл. 124, ал. 2 ДОПК не е оборена при липса на доказателства за наследствен произход. Следователно отменението акт на АССГ не поражда сила на присъдено нещо, а задължителната практика на ВАС по идентичния казус между същите страни изцяло подкрепя материалноправните изводи на приходната администрация.

По материалната законосъобразност на акта по КСО и ЗЗО:

Съгласно чл. 124а от ДОПК, особеният ред по чл. 122 – 124 се прилага съответно и за установяване на задължителни осигурителни вноски. С Тълкувателно

решение № 2 от 02.02.2022 г. по тълк. дело № 8/2020 г. на ОСС на I и II колегия на ВАС е прието, че когато установената по реда на чл. 122 от ДОПК данъчна основа произтича от доказана търговска дейност на физическо лице, тази дейност представлява трудова дейност по смисъла на чл. 10 от КСО, върху която се дължат задължителни осигурителни вноски по чл. 124а от ДОПК.
Тъй като Х. П. П. е осъществявал дейност като търговец по смисъла на ТЗ, той е задължително осигурено лице по чл. 4, ал. 3, т. 2 от КСО и самоосигуряващо се лице по чл. 5, ал. 2 от КСО, длъжно да внася осигурителни вноски за ДОО и за ДЗПО в УПФ (чл. 157, ал. 6 КСО) изцяло за своя сметка върху осигурителен доход, определен съобразно чл. 6, ал. 2 и ал. 9 от КСО. Аналогично, на основание чл. 33, ал. 1, т. 1 и чл. 40, ал. 1, т. 2 от ЗЗО, лицето дължи здравноосигурителни вноски за своя сметка като самоосигуряващо се лице. При определяне на задълженията по КСО и ЗЗО органите по приходите прецизно са отчели осигуряването по трудово правоотношение за част от 2023 г., законоустановените минимални и максимални месечни осигурителни прагове, както и са приспаднали внесените здравноосигурителни вноски по подадената декларация образец 7 (общо 94,28 EUR за 2023 г. и 228,98 EUR за 2024 г.). Годишната данъчна основа по ЗДДФЛ законосъобразно е редуцирана по реда на чл. 28, ал. 1 от ЗДДФЛ с пълния размер на дължимите за съответната година задължителни осигурителни вноски.
Лихвите за забава са правилно изчислени на основание чл. 175, ал. 1 от ДОПК във връзка с чл. 1 от ЗЛВДТДПДВ, чл. 113 от КСО и чл. 107 от ЗЗО.
С оглед на изложеното, оспореният Ревизионен акт № Р-22221025003364-091-001 от 25.03.2026 г., потвърден с Решение № 897 от 01.07.2026 г. на директора на дирекция ОДОП С., е правилен и законосъобразен, а подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена изцяло като неоснователна.
При този изход на спора и на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, на ответника се следват сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.161, ал.1 ДОПК /редакция ДВ,бр. 17 от 2026 г./, на администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ (ЗПП). По чл.37, ал.1 от ЗПП, заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, приета с ПМС № 4 от 6.01.2006 г., обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.2006 г., в сила от 1.01.2006 г., с изм. и доп., по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 200 до 300 лв. По административни дела с материален интерес възнаграждението е от 130 до 450 лв.
Към датата на проведеното съдебно заседание по настоящото дело 26.10.2026 г. , в което е даден ход на устните състезания, измененията на чл. 161, ал. 1 и ал.

2 ДОПК, обн. ДВ, бр. 17/2026 г. от 13.02.2026г., са влезли в сила, с оглед на което при определяне на размера на дължимото юрисконсултско възнаграждение приложение намира Закона за правната помощ, поради което и оглед НБПП на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение от 200 евро, което е в справедлив размер, съобразено с конкретната фактическа и правна сложност на делото и осъществените от юрисконсулта действия на процесуално представителство.
Мотивиран от горното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София-град, III отделение, 7-ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. П. П., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Ревизионен акт № Р-22221025003364-091-001 от 25.03.2026 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП Б., потвърден изцяло с Решение № 897 от 01.07.2026 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП, с който са установени задължения за данъчните периоди 2023 г. и 2024 г. в общ размер на 10 712,01 EUR (главница 9 101,68 EUR и лихви 1 610,33 EUR), в т.ч. за данък по ЗДДФЛ на ЕТ, вноски за ДОО, вноски за ДЗПО в УПФ и вноски за ЗО за самоосигуряващо се лице.
ОСЪЖДА Х. П. П., ЕГН [ЕГН], да заплати в полза на Националната агенция за приходите сумата в размер на 200 EUR (двеста евро), представляваща съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение.
Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: